

ζητήσω γυναῖκα, ἡ πρώτη μου ἔρευνα θέλει εἶσθαι, ἂν στέργῃ νὰ ὀδηγηθῆται ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Οὕτω πως, εἶπεν ἡ Νεκαγία, ἀπατῶνται οἱ φιλόσοφοι. Χίλιαι οἰκιακαὶ ἀμφισβητήσεις ὑπάρχουσι, τὰς ὁποίας ὁ ὀρθὸς λόγος ποτὲ δὲν ἔμπορεῖ νὰ διαλύσῃ—ζητήματα δυσεξέταστα καὶ μὴ ὑποκείμενα εἰς τὴν λογικὴν περιπτώσεις, ὅπου κάτι πρέπει νὰ γένη, καὶ ὅπου ὀλίγα δύνανται νὰ λεχθῶσι. Στοχάσου τὴν κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἴδε πόσον ὀλίγοι ἐνεργοῦσιν, εἰς οἰασδήποτε περιστάσεις, εἴτε μεγάλας εἴτε μικράς, παρόντας εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν ἔχοντες ὅλους τοὺς λόγους τῶν πράξεων των. Ἄθλιον καὶ τρισάθλιον ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἀνδρόγυνον, τὸ καταδικασμένον νὰ ἐξισάζῃ πᾶσαν πρωτὴν διὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ὅλας τὰς οἰκιακὰς λεπτομερείας.

Ὅσοι νυμφεύονται προβεβηκότες, πιθανὸν μὲν ὅτι ἀποφεύγουν τὰς ἐπεμβάσεις τῶν τέκνων των· ἀλλὰ κινδυνεύουν ν' ἀφῆσωσιν αὐτὰ, ἀμαθῆ καὶ ἀδοήθητα, εἰς τὸ ἔλεος κηδεμόνος· ἢ, ἂν αὐτὸ δὲν συμβῆ, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ ἐξέλθωσι τῆς ζωῆς πρὶν ἴδωσι τὰ φίλτατα ἀποκαταστημένα ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐκ τῶν τέκνων αὐτῶν, ἂν ἔχωσιν ὀλιγωτέρους φόβους, ἔχουσι καὶ ὀλιγωτέρας ἐλπίδας· χάνουσι δὲ, χωρὶς ἀνταμοιβῆς τινος, τὰς εὐφροσύνας τοῦ πρωίμου ἔρωτος, καὶ τὸ πλεονέκτημα εὐκάμπτων ἡθῶν, καὶ νοῶν δεκτικῶν νέων ἐντυπώσεων. Ἡ μακρὰ συμβίωσις ἐξαλείφει τὰς ἀνομοιότητας, ὡς τὰ μαλακὰ σώματα, διὰ συνεχοῦς τριβῆς, συσχηματίζουσι πρὸς ἀλλήλας τὰς ἐπιφανείας των.

Φρονῶ ὅτι ὅσοι νυμφεύονται ἀργὰ ἠδύνονται μᾶλλον μὲ τὰ τέκνα των, ὅσοι δὲ πρώϊμα μὲ τὰς συζύγους των.

Ἡ ἐνώσις τῶν δύο τούτων αἰσθημάτων, εἶπεν ὁ Ῥασσέλας, ἤθελεν ἐπιφέρει πᾶν τὸ ποθοῦμενον. Ἴσως ὑπάρχει καιρὸς, καθ' ὃν ὁ γάμος ἠδύνατο νὰ ἐνώσῃ αὐτὰ· καιρὸς κατάλληλος εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ ἀγαθοῦ πατρὸς καὶ ἀγαθοῦ συζύγου.

Πᾶσα ὥρα, ἀπεκρίθη ἡ βασιλόπαις, μὲ πείθει περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ λεγομένου παρὰ τοῦ Ἰμλάκου, ὅτι ἡ φύσις θέτει τὰ δῶρά της δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν. Αἱ καταστάσεις ἐκεῖναι, αἵτινες κολακεύουσι τὴν ἐλπίδα καὶ ἐλκύνουσι τὸν πόθον, εἶναι τοιαῦται, ὥστε, πλησιάζοντες εἰς τὴν μίαν, ἀπομακρυνόμεθα τῆς ἄλλης. Ὑπάρχουσι ἀγαθὰ τόσον ἀντίθετα, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ πιάσωμεν αὐτὰ διαμιάς· ἀλλὰ, διὰ τῆς ὑπερβολικῆς προσοχῆς, ἐνδέχεται νὰ περάσωμεν μεταξύ των παραπολὺ μακρὰν ἐξ ἀμφοτέρων, καὶ νὰ μὴ πιάσωμεν μήτε τὸ ἓν μήτε τὸ ἄλλο. Τοῦτο εἶναι πολλάκις τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μακροχρονίου σκέψεως· οὐδὲν πράττει ὁ ζητῶν νὰ πράξῃ μᾶλλον παρ' ὅσον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα συγχωρεῖται. Μὴ πε-

ριμένῃς ἐναντίας ἠδονάς. Ἐκ τῶν προκειμένων ἀγαθῶν ἐκλεξοῦν, καὶ εὐχαριστήσου. Δὲν ἔμπορεῖ τις ἐνταυτῷ νὰ γευθῆται τοὺς καρπούς τοῦ φθινοπώρου, καὶ νὰ ἐντυφᾷ εἰς τὴν εὐωδίαν τοῦ ἔαρος· δὲν ἔμπορεῖ συγχρόνως νὰ γεμίσῃ τὸ ποτήριόν του ἐκ τῆς πηγῆς καὶ ἐκ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νείλου.

Ο ΣΙΑΗΡΟΥΣ ΑΙΩΝ.

Ο ΗΣΙΟΔΟΣ, μετὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀργυροῦ, τοῦ χαλκοῦ, καὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ αἰῶνος, ἀρχίζει τὸν σιδηροῦν, καὶ εἰκονίζει αὐτὸν ὡς ἐπομένως—

Οὔτε ἡμέραν, οὔτε νύκτα, παύουσιν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοῦ κόπου καὶ τὰς ἀλμυρὰς φροντίδας, μολονότι μετὰ τῶν δεινῶν εὐρίσκονται καὶ ἀγαθὰ τινα συμμεμνημένα. Μεγάλῃ διαφωνία ὑπάρχει μετὰξὺ γονέων καὶ παιδῶν, ξένων καὶ ξενοδόχων, φίλων καὶ συγγενῶν, οὐδ' ἀκμάζει πλέον ἢ μετὰξὺ ἀδελφῶν φιλόστοργος ἀγάπη, καθὼς πρότερον. Τὰ τέκνα ἀτιμάζουσι τοὺς γηραλέους γονεῖς των, καὶ λαλοῦσι πρὸς αὐτοὺς περιφρονητικῶς, ἀμεμνῶντες καὶ μὴ φοβούμενοι τὴν ἐκδίκησιν τῶν θεῶν, οὔτε ἀποδίδουν εἰς αὐτοὺς τὰ θερητήρια. Εἶναι ἔκδοτοι εἰς τὸν πόλεμον, καὶ καταστρέφουσι ἀλλήλων τὰς πόλεις. Ὁ εὐορκος, ὁ δίκαιος, καὶ ὁ ἀγαθὸς δὲν ἔχουσι ὑπόληψιν οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας καὶ οἱ ὑβρισταὶ ἀπολανοῦσι πλειοτέραν τιμὴν. Δικαιοσύνη καὶ αἰδὼς δὲν φαίνονται. Ὁ κακὸς βλάπτει τὸν καλῆτερον, συκοφαντῶν αὐτὸν, καὶ μετ' ἐπιπορίας ἐπιβεβαίων τὴν συκοφαντίαν του. Ὁ φθόνος συνοδεύει τοὺς ἀθλοῦς θνητοὺς ἐπὶ διαβαίνουσι τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλανθμόνος, «δυσκέλαδος, κακόχαρτος, στυγερῶπης.» Ἡ Αἰδὼς καὶ ἡ Νέμεσις, μὴ δυνάμεναι πλέον νὰ συγκρατοῦσιν μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ κατήτησαν εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν κατάστασιν, καλύψασαι μὲ λευκὰ ἱμάτια τὰ ὄραια σώματά των, ἐπέστρεψαν εἰς τοὺς ἀθανάτους, ἐξ ὧν ἦλθον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ. Ἄρ. 1.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ.

Ἡ ΑΙΓΥΠΤΟΣ καλεῖται Ἑβραϊστὶ Μισραῖμ, ἀπὸ τὸν δεῦτερον υἱὸν τοῦ Χάμ, Γεν. 1. 6, ὅθεν τὸ σημερινὸν Ἀραβικὸν ὄνομα Μισήρ· ποιητικῶς δὲ ὀνομάζεται Γῆ τοῦ Χάμ, καὶ Ῥαὰβ, (ἤγουν ἡ ὑπερήφανος.)

Ἡ ἔκτασις τῆς Αἰγύπτου ἦτο σχεδὸν ἴση μὲ τὴν κοιλάδα τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἀπὸ 21° Β. Π. ἕως εἰς τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν. Αὕτη δὲ ἡ κοιλάς ἀλλοῦ μὲν εἶναι πλατεία, ἀλλοῦ δὲ στενωπότη, ἕως ἐκεῖ ὅπου διαιρεῖται ὁ ποταμὸς εἰς ἑπτὰ ἐκβολὰς, σχηματίζων οὕτω τὸ λεγόμενον Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, καθὼ, δηλονότι, τριγωνοειδές. Ἡροδ. Β'. 16. Εἰς δὲ τὰ πλησίον τῆς Μεσογείου Θαλάσσης μέρη ἡ Αἰγύπτους ἐκτείνεται καὶ πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμὰς τοῦ Δέλτα· πρὸς μὲν ἀνατολὰς ἕως εἰς τὸν ἱσθμὸν τῆς Σουέζης, πρὸς δὲ δυσμὰς εἰς διάστημα ἀπροσδιόριστον καὶ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς διαφέρον.